

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΥΣΤΕΡΑ από τὸ χορό, στὶς τρεῖς ἢ ὠρα τὴ νύχτα, τὸ ζεῦγος Βέρμουθ, ξαναγύρισε κατσουφιασμένο, στὸ σπίτι του. Ὁ μίστερ Βέρμουθ εἶχε μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι στὸ βλέμμα του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του ἢ μίσσες Κέλλυ δάγκωνε μὲ νευρικότητα τὰ χεῖλη τῆς πού ἔτρεμαν. Ζαλισμένοι ἀπὸ τὴ σαμπάνια καὶ τὸ φοβερὸ ἐπεισόδιο ἐκάθησαν σ' ἕνα ντιβάνι μὴ ζέροντας τί νὰ κάνουν, ἀμίλητοι.

Ἡ καμαριέρα, μόλις τοὺς ἀντίκρυσε, μαρμάρωσε στὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου καὶ τραύλισε:

—Μὲ θέλει τίποτε ἡ κυρία;...

Ἡ μίσσες Κέλλυ τῆς ἔκανε μιὰ χειρονομία ὅτι δὲν τὴν χρειαζόταν. Κι' ὅταν ἐκείνη ἔφυγε, γύρισε καὶ κύτταξε μὲ σοβαρότητα τὸν ἄνδρα τῆς:

—Λοιπὸν, τί ἀπεφάσισες; τὸν ρώτησε. Δὲν νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ δοθῆ ἕνα τέλος στὶς γκρίνιες σου; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι βαρέθηκα νὰ μὲ παρακολουθῆς διαρκῶς μ' αὐτὸ τὸ δύσπιστο βλέμμα σου τὸ γεμάτο κακία; Τὸν τελευταῖον καιρὸ κατάντησες ἀνυπόφορος! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μὲ ὑποπεύεσαι, ὅτι μὲ φοβάσαι σὰν νὰ ἤθελα νὰ σοῦ καταστρέψω τὴ ζωὴ.

Ὁ μίστερ Βέρμουθ ἔνωσε τὰ χεῖρια του μὲ ἀμηχανία καὶ δάγκωσε τὴ γλῶσσα του. Μιὰ χυδαία βρυσιά ἀνέβαινε ὡς τὰ χεῖλη του κι' ἀγωνίζονταν νὰ μὴ τὴν ξεστομίσει. Ἦθελε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ δώσῃ στὴν Κέλλυ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχε ἐννοήσῃ τὸ λάθος του.

Ἡ Κέλλυ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ θυμὸ πού ἦταν ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό του, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, τοῦ εἶπε:

—Ἀς τελειώνουμε! Ἡ ζήλεια σου μοῦ εἶνε ἀνυπόφορη. Χίλιες φορές καλύτερα ὁ θάνατος ἀπὸ μιὰ τέτοια ζωὴ!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Βέρμουθ ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του καὶ νὰ τὸν τυφλώνῃ. Καὶ ξαφνικὰ ἄρπαξε θάναυσα τὴν Κέλλυ ἀπ' τὸ χέρι, τὴν τράβηξε κοντά του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φοβερὸ χτύπημα.

—Τιποτένια! οὐρλιαξε.

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει:

—Ληστή! Κακούργε! Δολοφόνε! Σκότωσέ με λοιπὸν γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ μένα!

Ἡ ὑπηρετρία κατάχλωμη ἔτρεξε νὰ δῇ τί συμβαίνει, ἔτοιμη νὰ ἀρχίσῃ τὶς στριγγλιές! Ὁ μίστερ Βέρμουθ συγκράτησε τὸν θυμὸ, πού τὸν ἔπνιγε κι' ἔφυγε μὲ βιαστικὸ βῆμα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ἔθγαλε ἕνα στεγμὸ ἀνακουφίσεως.

—Ἐπὶ τέλους, σκέφθηκε, θὰ γλυτώσω μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ αὐτὴν. Ἐπὶ τέλους θὰ μπορέσω νὰ ἀναπνεύσω ἐλεύθερα!

Ν' ἀναπνεύσῃ! Ἀλήθεια πόσο μακρυνὴ καὶ ἐπιθυμητὴ τοῦ φαινόταν αὐτὴ ἡ λέξι. Χρόνια τώρα εἶχε ξεχάσει τὴ σημασία τῆς. Μέρα μὲ τὴ μέρα εἶχε θυθισθῆ σὲ μιὰ κόλασι κακομοιρίας καὶ γκρίνιας καὶ διαρκῶς τὸ μυαλό του ἦταν ἀπρηχολημένο μὲ τὶς ἐλαφρότητες τῆς Κέλλυ.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Τόσο πολὺ λοιπὸν μπορεῖ νὰ ξεγελασθῇ ἕνας ἄνδρας; Εἶνε δυνατόν ἕναν σατανᾶ νὰ τὸν νομίσει γιὰ ἄγγελο; Εἶνε δυνατόν τόσο πολὺ νὰ τυφλωθῇ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ διακρίνῃ τὰ ἐλαττώματα μιᾶς γυναῖκας;

Τί τραγωδία πού ἦταν ἡ ζωὴ του μὲ τὴν Κέλλυ! κι' ὁμως εἶχαν παντρευθῆ ἀπὸ ἕναν φλογερὸ ἔρωτα, σὰν αὐτὸν πού ἀναφέρουν τὰ αἰσθηματικὰ μυθιστορήματα καὶ νὰ, ξαφνικὰ ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνων συμδωσιν, ὁ μίστερ Βέρμουθ ἔβλεπε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ μ' αὐτὴν τὴν τρελλὴ καὶ φιλάρεσκη γυναῖκα. Εἶχε πειὰ χάσει κάθε ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ διορθω-

θῇ. Εἶχε ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς:

—Καλὰ, τῆς ἔλεγε συχνά, παραδέχομαι ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μαγειρέψῃς γιὰτί δὲν πάτησες ποτὲ τὸ πόδι σου στὴν κουζίνα τοῦ πατρικοῦ σου σπιτιοῦ. Τουλάχιστον δὲν ἔχεις γούστο; Δὲν μπορεῖς νὰ τακτοποιῆς λίγο καλύτερα τὸ σπίτι ὥστε νὰ μὴ παρουσιάζεται σὰν νυχτερινὸ κέντρο ἔπειτα ἀπὸ καυγᾶ; Καὶ τὶς ὑπηρετρίες, θὰ μοῦ πῆς, τί τὶς ἔχουμε; Μὰ αὐτὲς εἶνε ἱκανὲς νὰ πετάξουν στὸν δρόμο τὰ ἐπιπλα γιὰ νὰ μὴ κάνουν τὸν κόπο νὰ τὰ ξεσκονίζουν... Ἄν ἐσύ ἢ ἴδια δὲν φροντίζῃς γιὰ τὸ σπίτι θέλεις νὰ ἐνδιαφερθοῦν οἱ ξένοι γι' αὐτό;

Μὰ ἡ Κέλλυ, κάθε φορὰ πού τῆς ἔλεγε τέτοια λόγια, τοῦ ἔκανε μιὰ κωμικὴ γκριμάτσα, γελοῦσε καὶ τοῦ ἐδήλωνε:

—Εἶσαι ὁ τύπος τοῦ γκρινιάρη συζύγου! Ὅχι, κύριε, δὲν θὰ κάνω αὐτὸ πού θέλετε. Δὲν θὰ κλεισθῶ μέσα στὴν κουζίνα καὶ δὲν θὰ φορέσω τὸ ξεσκονόπανο! Ἄν ἤθελες μιὰ τέτοια γυναῖκα, μπορούσες νὰ παντρευθῆς μιὰ ὑπηρετρία!...

Ὁ Βέρμουθ ἀναγκαζόταν τότε νὰ τῆς παρατηρῇ ὅτι ἔχει ὑποχρέωσι κάθε παντρεμένη γυναῖκα νὰ κυττάξῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὸ σπίτι τῆς κι' ὅτι θὰ τὴν τιμοῦσε τὸ νὰ πάῃ στὴν κουζίνα καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ στὴν ἐτοιμασία ἑνὸς καλοῦ φαγητοῦ.

Μὰ ἡ ὡμορφὴ Κέλλυ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὸ μανικιούρ τῆς καὶ τὴν ὀροσερότητα τῶν χεριῶν τῆς. Ἦταν ἀπὸ ἐκείνες τὶς γυναῖκες πού θεωροῦν τὸν γάμο ὡς μιὰ περιπέτεια. Μιὰ περιπέτεια πού διαρκεῖ, ὅσο καὶ ὁ μὴν τοῦ μέλιτος... Κι' ὁ Βέρμουθ, ὁ δύστυχος μίστερ Βέρμουθ, ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς ὀμηρικοὺς καυγάδες πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ πάρῃ μιὰ καλὴ μαγειρίσσα. Ἐστὶ τουλάχιστον θὰ εἶχε τὴν αὐταπάτη ὅτι τοῦ σπιτιοῦ του τὸ φαγητὸ εἶνε καλύτερο ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὅτι σ' αὐτὸ συνέτεινε μὲ τὴν παρουσία τῆς καὶ ἡ γυναῖκα του.

Καὶ πράγματι, γιὰ λίγον καιρὸ, ἡ ζωὴ τῶν νεονύμφων ἐξακολούθησε χωρὶς γκρίνιες καὶ θόρυβο. Ὁ Βέρμουθ μάλιστα ἔκανε τὴ σκέψιν ὅτι ἴσως εἶχαν τελειώσει τὰ βάσανά του καὶ ὅτι ἡ ὡμορφὴ Κέλλυ δὲν θὰ εὑρίσκε κανένα νέον τρόπο γιὰ νὰ τὸν βασανίσῃ.

Μὰ ξαφνικὰ ἡ Κέλλυ κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρελλὴ μανία ἐπιδείξεως. Ὁ Βέρμουθ κόντεψε νὰ τὰσῇ συγκοπὴ τῆς καρδιάς! Ὑψι... Ὑψι! Ἐγουν δίκη, ὅταν λένε ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα σκοτεινὸ μυστήριο. Ἡ Κέλλυ, ἐντελῶς ἀπρόοπτα, ἄρχισε νὰ κυττάζεται ὡρες ὀλόκληρες στὸν καθρέφτη, νὰ κἀνῃ δίαιτα γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴ σιλουέττα τῆς καὶ νὰ παραγγέλνῃ πανάκριβες τουαλέττες στὶς μεγαλύτερες μοδίστρες!

—Θέλω νὰ γίνω πολὺ ὡμορφὴ! ἔλεγε στὸν Βέρμουθ πού τὴν κυττούσε μὲ τὸ περίλυπο βλέμμα ἑνὸς δαρμένου σκύλου.

—Καὶ γιὰτί; ἀπορούσε μὲ τὸ δίκηνο του ἐκείνος. Μήπως θὰ μὲ κἀνῃς νὰ σ' ἀγαπήσω περισσότερο;

—Ὁχι, καίμνε! τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ περιφρόνησιν ἡ Κέλλυ. Διαρκῶς μὲ ζαλίζεις μὲ τὶς ἀνοσιτίες σου! Ποιὸς τώρα μπορεῖ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ σένα! Ἄν γίνωμαι ὡμορφὴ, τὸ κάνω γιὰ τὸν κόσμο. Θέλω νὰ σοῦ λένε οἱ φίλοι σου ὅτι ἔχεις ὡμορφὴ γυναῖκα... Ἐπειτα τὸ κάνω αὐτὸ καὶ γιὰ τὶς γνωστὲς μου, γιὰ νὰ μὴ νομίζουν ὅτι ὁ γάμος μ' ἔκανε μιὰ γυναῖκα δυστυχισμένη. Κι' αὐτὰ βέβαια πρέπει νὰ σ' εὐχαριστοῦν γιὰτί ὅλοι θὰ λένε ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη μαζύ σου.

Ὁ Βέρμουθ δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴν τὴν παράδοξη λογικὴ τῆς γυναίκος του. Τὸ μόνον πού καταλάβαινε ἦταν ὅτι μέ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 45),

Ὁ μίστερ Βέρμουθ ἔνωσε τὰ χεῖρια του μ' ἀμηχανία...

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

της από υπάλληλος ενός «Τή - Ρουμ» είχε γίνει με την ωμορφιά της και το ταλέντο της μία πασιγνωστή ηθοποιός. Όταν όμως πέρασε η μόδα της ξεχάσθηκε και πέυανε δυστυχισμένη. Ωστόσο ποτέ δεν είχε πουλίσει αυτό το κόσμημα, στο οποίο σήμερα ή "Εβελιν χρωστούσε την εύτυχια.

Μα το μυστήριο αυτής τής ιστορίας δεν άργησε να τής το διαφωτίσει ο Στέφαν Σμιθ.

Μια μέρα τής διηγήθηκε, όπως τής είχε υποσχεθῆ, τή ζωή του. Αυτός ο άνθρωπος είχε αγαπήσει παράφορα τή μητέρα τής τόν καιρό που εκείνη μεσουρανουσε στα θέατρα του Ηικαντίλλυ. Είχε ζήσει μάλιστα μαζί τής αρκετό διάστημα και τής είχε κάνει ένα σωρό δώρα μεταξύ τών οποίων κι' αυτό το μενταγιόν. Μα ή πλούσια οικογένειά του φοβούμενη μήπως καταστραφή ο Στέφαν από τήν γνωριμία εκείνης τής ωμορφής ηθοποιού, τής έδωσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και τήν ανάγκασε να διακόψει τις σχέσεις τών.

—Δεν ήξερα, ώμολόγησε ο Σμιθ στην "Εβελιν, ότι ή Μάρλεν μ' αγαπούσε τόσο πολύ ώστε να δεχθῆ να με διώξη από κοντά τής, για να μη μ' αποκληρώσουν οι γονείς μου και μου καταστρέψῃ τή ζωή. Μα για να φυλάξῃ αυτό το μενταγιόν παρ' όλες τīs δυστυχίες τής αυτό φανερώνει ότι πάντα με θυμόταν και ότι εξακολουθούσε να με λατρεύῃ.

Καταλαβαινετε τώρα τήν συγκίνησι μου, όταν ανέγνώρισα, ύστερα από είκοσι χρόνια αυτό το κόσμημα. Έφυγε άμέσως από τήν καρδιά μου ή θλίπι που με βασάνιζε τόσο πολύ για το άοππλαχο διώξιμο τής μητέρας σας. Τότε μόνο έξηγησα το φέροσιμό τής και μετανόησα που άγνόησα τή δυστυχία τής. Όσο για σας μπορείτε όπως σας είπα, να με θεωρήτε σαν πατέρα σας. Είσατε ακριβώς είκοσι χρόνων. Δεν με καταλαβαινετε, λοιπόν, τί θέλω να σας πῶ ;

Μα ή "Εβελιν πνιγόταν από τή συγκίνησι. Τότε τής είχαν έρθει στο νού τα λόγια τής μητέρας τής:

—Αυτό το μενταγιόν, παιδί μου, τής είχε πεί, θα σέ βοηθήσι, μια μέρα να θρῆς τόν πατέρα σου!

Μα είχε ξεχάσει αυτά τα λόγια τής από τήν τραγική τής δυστυχία. Η τύχη όμως τήν είχε βοηθήσει. Και τώρα θρ.σκονταν στην άγκαλιά του ίδιου του πατέρα τής που είκοσι χρόνια δεν τόν είχε γνωρίσει !

ENTBIN ΝΤΟΥΛΕΥ

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ: Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 20)

έπιστεψε. Και έφυγε από εκείνο το σπίτι αφήνοντάς μας στο έλεος του Θεού.

Η μητέρα μου για να μ' αναθρέψῃ πάλεψε σκληρά με τήν δυστυχία. Αναγκάσθηκε να κάνῃ όλα τα επαγγέλματα, να μνη πολλές φορές νηστική, να δεχθῆ να ξεευτελισθῆ από τούς άντρες. Όλοι είχαν πέσει άπάνω τής να τήν κατασπαράξουν σαν τα πεινασμένα κοράκια. Έτσι ή ωμορφή μητέρα μου κατήντησε ένα ζαρωμένο και δυστυχισμένο πλάσμα, τόσο πανάθλιο που συχαινόταν κανείς να το κυττάξῃ.

Σέ ήλικία δεκαπέντε χρόνων έμεινα έντελῶς έρημος στον κόσμο. Μα δεν φοβόμουν τή ζωή, γιατί είχα γνωρίσει τις άναποδιές τής. Και ρίχθηκα στη θιοπάλη. Μα όταν είχα καιρό έγραφα ζωμορφα ποιήματα, έφτιαχνα περίφημες ιστορίες που τις δημοσίευα κατόπιν με ψευδώνυμο. Έτσι δεν άργησα να γίνω γνωστός στον καλλιτεχνικό κόσμο. Κάποιος πλούσιος φίλος μου μου πρότεινε να γραφτώ στη δραματική σχολή, γιατί έβλεπε ότι είχα ταλέντο. Δέχθηκα αυτήν τήν πρότασί του. Υστερα δε από δεκαοχτώ μήνες έβγήκα τέλειος ηθοποιός. Μα ή άναποδιά με κατεδίωκε. Έτσι αναγκάσθηκε να γίνω «κλόουν», τοιχοκολλητής, «νούμερο» ενός λαϊκού ίπποδρομίου και τέλος ο «άνθρωπος που δέχεται ραπίσματα»! Ναι, ένας θεατρώνης με είχε «άγκαζάρει» για να διασκεδάξῃ τούς θεατάς του με αυτόν τόν φρικτό τρόπο. Με πέντε νομίσματα κάθε άνθρωπος κι' ο πιο δυνατός θα μπορούσε να μου δώση δυο γερά χαστούκια!

Και είχα συνηθίσει τόσο το ξύλο, ώστε είχα παύσει πειά να πονῶ και να κλαίω.

Όστόσο δεν είχα ξεχάσει ότι ήμουν ηθοποιός. Κατάρθωσα να έρθω στην Άμερική και να προσληθῶ στον κινηματογράφο. Έτσι «γύρισα» τόν «Δήμιο», το «Δέν είμαι εγώ ο ένοχος», το «Όλη ή πόλις μιλάει» και ένα πλήθος άλλα έργα. Έτσι έγινα πλούσιος, πολύ πούσιος και μπόρεσα να πατήσω σαν τα σκούληκια τούς άνθρώπους που είχαν κάνει μαρτυρική τή ζωή τής μητέρας μου και τή ζωή τή δική μου».

Κι' ο Έντουαρντ Ρόμπινσον έσφιξε τις γραυιές του με μια έκφρασι άπεριγράπτου μίσους. Και τότε μόνο κατάλαβα ότι αυτός ο «άστερας» υπέφερε τόσο πολύ στη ζωή του, ώστε κατήντησε να μισῆ όλον τόν κόσμο.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

ρα με τή μέρα ή Κέλλυ άπομακρυνόταν από αυτόν κι' ότι πολύ γρηγορα θα βρίσκονταν στη δύσκολη θέση να υπερασπισῆ το όνομά του.

Και τής το δήλωσε χωρίς πολλές ιστορίες:

—Τή μέρα που θα με θαρείης, προτιμῶ να μου τὸ πῆς και να χωρίσουμε παρά να με κάνῃς να μη μπορῶ να κυττάξω κατὰματα τούς φίλους μου.

Κι' εκείνη του το υποσχέθηκε. Μα ή Κέλλυ δεν κρατησε τήν υπόσχεσί τής. Στην αρχή, άρχισε να διασκεδάξῃ με το άσωο φλέρι τών άγνώστων. Έπειτα, για να γελάῃ, δεχόταν τις ερωτικές έξομολογήσεις τών, τα σημειώματά τούς και τέλος τα σουλούδια τούς. Ο Βέρμουθ αναγκαζόταν να τής κάμη τρομερές σκληρές ζηλοτυπίες στις όποιες όμως ή Κέλλυ δεν έδινε τήν παραμικρή σημασία.

Και, για να βοηῆ ένα τέλος σ' αυτήν τήν ιστορία, στο χορό που είχαν πάει εκείνο το βράδυ, ή Κέλλυ ξεχάσε τόν σύζυγό τής και άφωσιώθηκε στις φιλοφρονήσεις του Ντούγκ Ριτοαρντ, ενός νέου φίλου τής. Ο Βέρμουθ έπινε διαρκῶς σαμπάνια για να ξεχνάῃ τις θλίψες του. Και ξαφνικά, μεθυμένος πειά, όταν είδε τόν Ντούγκ να θγαίνει από τα όρια τις εύπρεπείας και να έρωτοτροπῆ με τή γυναίκα του, σαν τούς χαμάληδες του λιμανιού, του έσπασε το κεφάλι με τή μποτίλλια τής σαμπάνιας. Έπειτα πήρε τή γυναίκα του και γύρισαν στο σπίτι τούς, ενώ όλοι γελούσαν μ' αυτό το έπεισόδιο και για τήν ζήλεια του άτυχου συζύγου τής Κέλλυ.

Η μόνη λύσις λοιπόν ήταν να χωρίση. Να γλυτώση από αυτόν τόν σατανά με τή μορφή του άγγέλου... Να θρῆ τήν ήσυχα του και τήν αξιοπρέπειά του.

Και χωρίσε.

Σήμερα ωστόσο άν δῆτε τόν μίστερ Βέρμουθ είνε αξιολύπητος. Ίίποτε πειά δεν τόν ευχαριστῆ. Ούτε κι' αὐτῆ ή έλευθερία του. Κι' ο λόγος είνε ότι είχε συνηθίσει αὐτῆν τήν «τρικυμιώδη» οικογενειακή ζωή με τούς θυμούς, τα παράπονα και τις τρυφερότητές τής. Γι' αυτό είνε ένας αξιολύπητος άνθρωπος!... Ένας ηθοποιός που του στέρησαν τόν μοναδικό ρόλο του στην ίλαροτραγωδία τής ζωῆς.

ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΙΧΘΥΟΦΑΓΟΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 30)

τις πόλεις τής Ίσπανίας και άποκλεισθησαν σε περιοχές, όπου δεν πήραχαν ψάρια. Έτσι, οι αίρετικοί αυτοί, για να μη πεθάνουν της πείνας, αναγκάσθηκαν να έγχαταλείψουν τις άρχές τούς και ν' άρχίσουν πάλι να τρώνε το κρέας και τα χόρτα».

Παρ' όλα αυτά πολλοί ίχθυοφάγοι έκαναν τήν εμφάνισί τούς στο Παρίσι, κατά τήν έποχή τής Κομμούνας, προσπαθώντας να πεισουν τόν κόσμο με κηρύγματα να εξαγνιαθῆ και να άκητέψῃ τρώγοντας μόνο ψάρια. Κανείς ωστόσο δεν ένώχλησε τούς Γάλλους αυτούς ίχθυοφάγους, που κατά θάθος δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να διασκεδάξουν τούς Παρισινούς. Ένας από αυτούς μάλιστα κατέληξε να παρουσιασθῆ ως «νούμερο» σ' ένα «καφέ - κονσέρ». Έναν άλλο πάλι μάς παρουσιάζει με τόν πιο κωμικό τρόπο ο Όκτάβ Μιρμπῶ σ' ένα από τα πιο συναρπαστικά διηγήματά του.

Δεν μάς μένει τώρα να μιλήσουμε παρά για τόν πέμπτο τύπο τών ίχθυοφάγων. Μ' ά μπορούμε θαυμάσια να τόν έξηγησουμε μόνο με δυο λέξεις.

Είνε ο τύπος του ίχθυοφάγου... από ανάγκη. Τέτοιοι δε ίχθυοφάγοι, όπως ξέρετε, είνε οι Έσκιμῶοι.

ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΟ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

χείλη, δείπνησε ήσυχα μαζί τής και κατόπιν, όταν πήγαν στο σαλότι, έβγαλε από τήν τσέπη του ένα κολλιέ από ρόδινα μαργαριτάρια και το πέρασε στο λαιμό τής.

Η Λίλιαν σάστισε. Μα τί είχε πάθει ο άνδρας τής;

—Το άγόρασα από εκείνον τόν φίλο μου... τής έξηγησε ο Έντουαρντ. Ήθελα να του δείξω ότι ή γυναίκα μου δεν έχει καμια άνάγκη να φοράῃ ψεύτικα κοσμήματα!...

Και τήν άγκάλιασε με τρυφερότητα.

Μα τήν άλλη ήμέρα, όταν ή Λίλιαν άνοιξε τυχαία ένα συρτάρι του γραφείου του, θρῆκε μέσα το «ψεύτικο» μαργαριτάρι του Ροζέ. Και τότε κατάλαβε τήν «εκδίκησι» του Έντουαρντ. Με το ψέμα που τής είχε πεί, τήν είχε κάνει να άηδιάση τόν φίλο τής. Συγχρόνω, είχε κερδίσει πάλι τήν άγάπη τής!

Η Λίλιαν χαμογέλασε με τήν έξυπνάδα του κι' από τότε δεν του ξανάκανε πειά καμμιά άπιστία.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ